

UNA CORBATA PROVIDENCIAL*

Meri Torras

Ho sento... Sé que no ho vaig fer gens bé. Ahir, a l'aeroport, vas haver de tornar a veure com m'enrojolava davant teu com una adolescent d'escola de monges davant la visió del sexe masculí del David de Michelangelo. Pensaràs que no he après res, que segueixo allà on era quan em vas conèixer, esquivant mirar-te als ulls directament, propensa al tartamudeig i a la gesticulació excessiva, com una titella embogida. En definitiva, creuràs que sóc tan bleda com abans, com aquell dia quan vaig arribar a aconseguir vèncer la por de posar-me al llit amb tu per acabar dedicant-te dues hores de serenata de plors, mocs i gemecs, certament gens encoratjadora i molt anticlimàtica.

Si em poso a pensar-hi, no sé com no em vas engegar a prendre vent. Tenia trenta dos anys i encara no sabia el que era un orgasme. No sé si en tota Barcelona n'haguessis pogut trobar una altra com jo. A més, sé que et vaig confondre des de bon començament, de fet et vaig enredar... Però, ja torno a empatollar-me: si ahir ho vaig fer tan malament voldria, si més no, que la distància més serena que m'ofereix el fet d'escriure't una carta em servís per a no traïr-me i, per fi, ara que no et veig al meu davant, aconseguís transmetre't exactament el que vull que entenguis, la raó per la qual et vaig citar amb la intenció de dir-te adéu per sempre més.

En realitat tot va ser una farsa des de bon començament... Oh bé, no sóc justa amb mi si dic això... No tenia cap intenció d'enganyar-te, t'ho pots ben creure, només vaig amagar-te part de la veritat perquè volia que et fixessis amb mi. Veuràs, aquell dissabte a hores intempestives quan el meravellós atzar va fer que ens trobessim (tal com tu em vas deixar anar quan vas acostar-te mentre jo feia veure que bebia i que no et mirava des

* Aquest text originàriament encapçala un conjunt més ampli que, amb el títol *Amors a la carta*, vaig presentar enguany al XXI Premi Recull de Blanes, i vol ser, tot plegat, un homenatge literari a una altra narració, a la qual anteriorment li va ser atorgat aquest premi. Que aquest relat serveixi, si més no, com a testimoni del meu reconeixement cap a la seva autora i el mestratge narratiu que ens va deixant com a penyora.

de la barra d'aquell hipermodern local nocturn de disseny invadit per vips i personatges que surten a la televisió), ja feia més de tres hores que era allà fotent-me de fàstig i esperant-te amb un risc molt elevat de tornar-me estràbica.

Havies passat a frec meu com a mínim vint-i-sis vegades; encara podia sentir dolor just damunt de la costella flotant del flanc dret de la meva anatomia on m'havies clavat el tac de billar en una carambola tan difícil que no et va permetre ni tan sols girar-te per disculpar-te quan jo ja et rebia amb el millor dels meus somriures (el qual havia estat assajant per a tu, extret d'un *book* fotogràfic dedicat a Rita Hayworth). Del teu clatell va sortir un "Perdó" inaudible. Tota la teva concentració era íntegrament damunt el tapís verd on es distribuïen les maleïdes boletes violades; zero per cent per a la meva maltractada anatomia.

A jutjar pels esdeveniments, la meva primera nit de conquesta evolucionava desastrosament, o millor dit, no evolucionava en absolut. De fet, ja m'havia passat pel cap en més d'una ocasió la temptació d'abandonar. Per tant has de saber que no va ser l'atzar sinó la paciència i potser el massoquisme allò que em retenia amb el cul enganxat al seient, coronant aquell tamboret tan modern però de delicat equilibri en la seva qüestionable verticalitat i atupant els allaus de gent que es llançava des de la pista, amarats de suor i moguts per l'únic pensament d'aconseguir més beguda.

Era tot tan sofisticat. Sabia que a aquell lloc hi havia de tot, que la policia l'havia tancat en més d'una ocasió per assumptes de drogues. Vaig sentir-me molt incòmoda en un principi, mirant els pentinats, els extravagants vestits i complements que lluïa el personal. Tenia curiositat i alhora por, perquè estava fermament convençuda que tothom se n'adonaria que era la primera vegada que trepitjava un lloc així, que m'assenyalarien amb el dit i es fotrien de mi. Ara me'n ric de tot això i de la imatge plena de prejudicis que arrossegava. ¿T'estranyarà si et confesso que estava fermament convençuda, tòtila de mi, que em veuria embolicada a contracor en una orgia de lascivia i promiscuïtat? El que va passar aquella nit és que ningú no em va fer el més mínim cas i, en un principi, ni tan sols tu. Jo observava de cua d'ull com et passejaves amunt i avall al voltant meu però ni una sola vegada vas topar-te amb la meva mirada. O potser te n'havies adonat i em defugies a posta?

És possible que juguessis amb mi. Sempre he tingut la sensació que davant teu sóc completament transparent, que pots llegir-me tota per dins i conèixer cada un dels meus desitjos, fins i tot aquells que jo mateixa m'amago. Quins nervis quan em vas dirigir la paraula per deixar anar allò de l'atzar que, ara, mirant-m'ho fredament, t'haig de dir que és una frase molt suada. En fi, em va agafar de tot. No vull treure't el mèrit de trencar el gel, jo hagués estat incapaç: si no haguessis vingut a dir-me

qualsevol bestiesa m'hagués fossilitzat adherida a un tamboret. En fi, vaig tirar-te l'aigua-a-preu-de-whisky per damunt (abans havia consumit dos whiskys amb gust d'aigua) i la meva maldestreria va possibilitar que obrís la boca per disculpar-me i no et semblés una beneïta irrecuperable i, a sobre, muda. Dubto que te'n recordis de la nostra conversa. Tu vas seguir amb els tòpics, potser és que havies begut massa i rebutjaves disquisicions més subtils per l'art de la seducció: que si no m'havies vist mai allí, que a què em dedicava... Vaig respondre com vaig poder: treballava en una empresa -això no vol dir res-, i feia poc que m'havia instal·lat a Barcelona, la qual cosa era veritat però ni que hi portés vivint tota la meva vida aquell seria l'últim lloc on se'm podia haver trobat. Tinc claustrofòbia des dels sis anys! A més, ja vas poder descobrir poc després que en aquell temps tenia molts aspectes de mi mateixa sotmesos al silenci forçós d'una mordassa tan poderosa com antiga.

El que ni aleshores ni després t'he confessat mai és que aquell dia no era, ni molt menys, la primera vegada que et veia.

T'ho hagués hagut d'explicar tot fil per randa potser ja en aquell mateix moment i hagués evitat molts malentesos, però volia impressionar-te favorablement, que no creguessis que era una quica, una moralista carca del club d'aquelles que volen preservar-se verges fins al matrimoni i suposo que s'encoratgen les unes a les altres en el manteniment de l'abstinència. Jo perseguia una sensació, el flash que m'havia corprès quan et vaig veure per primer cop a la benzineria d'Urgell cantonada Aragó i m'havia sacsejat tota. No sé pas si tu, que ni te n'adonares de la meva existència, podràs recordar-ho. Com és habitual hi havia una cua que abarcava fins i tot el carril esquerre del carrer Urgell, per la qual cosa vaig armar-me de paciència disposada a passar-m'hi estona i atenta als que circulaven per la meva dreta, perquè, com que tinc un cotxe d'escassa potència i es veu que no surto prou ràpid tothom s'em cola sense pietat (de vegades de dos en dos) i em fa molta ràbia. Quan em trobava en una fase més avançada, mentre intentava discernir quina de les dues fileres de cotxes que es bifurcaven pels passadissos enmig dels sortidors em seria més favorable (tot calibrant la capacitat mitjana dels dipòsits dels més, més-menys i menys luxosos models), vaig fixar-me en una noia si fa o no fa de la meva edat a qui l'ènergumen del darrere apressava a cop de clàxon per a que abandonés el seu posicionament privilegiat al costat del sortidor justament de sense plom, donat que ja havia omplert el dipòsit. Però el cotxe no responia i aquella pobra encara tenia menys idea que jo de mecànica i només feia que giravoltar la clau al clausor per obtenir-ne sempre la mateixa traca d'estossecs afònics. Jo al menys hagués aixecat el capó del motor per dissimular.

Mentre pensava això, com si es tractés de l'argument d'un anunci de perfum masculí que havia vist a la televisió, tu vas creuar el teu flamant cotxe vermell descapotable -pura tecnologia japonesa- entre la benzina i la vorera. Així doncs, sé que t'afalagarà saber-ho, la primera cosa que va captar vivament la meua atenció va ser el teu estimat cotxe, perquè aleshores jo no havia pogut distingir encara la teua figura, ni la teua edat, ni tan sols el teu sexe. No va ser fins que no vas obrir la porteta que no et vaig veure. Et movies d'una manera que no podia apartar la vista del teu damunt. Vas ajudar a desplaçar el vehicle de la noia desvalguda, empenyent-lo fins a possibilitar que el primat del darrere enxufés el seu tros de cotxe al sortidor i callés d'una maleïda vegada. Em van agradar els teus gestos, el fet que encara que portessis roba cara això no t'impedís d'embrutar-te les mans i els teus cabells fosquíssims que, juntament amb la corbata, voleiaven al vent.

Em va arrabassar dels meus dolços pensaments l'alè pudent d'un home que entatxonava el cap pel reduït espai que li oferia la finestreta mig oberta i em cridava a tocar de la cara:

-Nena, ets tonta o què? Fa mitja hora que tothom t'està passant al davant... i jo perquè no puc amb el camió. Vols moure't d'una punyetera vegada, xata!!!

I va retornar a la cabina del descomunal camionot que em mossegava el cul escridassant prefereixo no saber què del meu cony i de l'ofici més vell del món que, segons ell, era l'únic que podien desempenyar les dones. Amb els ulls vermells vaig buscar-te amb la mirada; desitjava que també a mi vinguessis a salvar-me, però tu ni tan sols et vas girar.

Instal·lada mànegua en mà, mentre omplia el tanc del meu utilitari vaig comprovar que les familiaritats entre tu i la noia de l'Opel s'havien estès ràpidament en aquest breu impàs de temps. Us somrèieu, l'agafaves pel braç i ella s'abandonava a la teua espatlla mentre rèieu exultants per la victòria d'haver aconseguit que el motor tornés a petar a la perfecció. Vaig sentir una gelosia terrible, hauria donat qualsevol cosa per canviar-me per aquella noia i viure un *coup de foudre* així, tan romàntic, amb tu. Llavors va ser com si de sobte m'adonés de la forta atracció que em generaves i em vaig espantar moltíssim. Mai no havia sentit res semblant, no estava gens preparada per a assumir-ho. A més, a mi sempre m'havien escollit, jo era triada perquè plaïa un home, però jo mai no havia elegit ningú. Però a tu sí que ho vaig fer i, encara que no vaig ser capaç de dir-t'ho directament (ni tan sols podia sentir-m'ho dir a mi mateixa sense esparverar-me), sé que vaig decidir en aquell moment que no deixaria que te m'escapessis per res del món; pagaria el preu que fos necessari, si calia em llançaria contra el teu magnífic exemplar de

setze vàlvules com una kamikaze per a que fessim un part amistós, o fingiria desmaiar-me a mig metre de tu per tal que m'agafessis. T'apartaria com fos d'aquella bagassa, la mataria si feia falta.

Però no en feia, aquella pobra, que no tenia cap culpa de les meves diarrees mentals, s'allunyava carrer amunt mentre jo romania amb un rictus estúpid a la cara sostenint el mànec de la mànegua, com si fos una pistola, cap on era ella. Les paraules que em va dedicar la bèstia corrupta del camió sóc incapaç de repetir-te-les. Vaig optar per fer-me fonedissa mentre ell s'esplaiava de gust. Els insults t'havien alertat, t'estaves mirant l'escena amb el front arrugat, però vaig sentir molta vergonya i vaig escolar-me com una anguila dins la cabina de pagament, per a que no em descobrissis.

No creia que t'arribés a veure mai més, de fet quan vaig tornar a topar-me amb tu ja m'havia retret a mi mateixa cent-mil vegades la meua pròpia covardia, però aleshores sí va intervenir en el meu ajut la casualitat. Només havien passat dos mesos de l'episodi de la benzina i encara faltaven tres setmanes per aquell dissabte que vam parlar-nos per primera vegada. La Maria Encarnació, una ex-companya de l'institut, havia de venir a passar una temporada a Barcelona, on havia d'assistir a un curs de formació que li pagava l'empresa. La seva família té molta cura de la mare, sobretot d'ençà de la mort del pare, i jo els estic agraïda. Per la qual cosa vaig oferir-me a allotjar la pesada de la Maria Encarnació durant els quinze dies que durava el curset. Jo, a ella, no l'havia vist des que érem adolescents, però no em va costar gens d'identificar-la quan va baixar de l'autobús i, per si fés falta, encara recordava la seva veu estrident i la peculiaritat de la seva parla:

-Etz tu la Zuzana? Zi que haz canviat, noia. No t'haguez reconegut paz.

Com que no coneixia Barcelona i deia que li era impossible orientar-se entre tants edificis iguals, el primer dia de curset vaig haver de demanar festa de la feina per acompanyar-la i ensenyar-li on era i com hi havia d'arribar.

-Éz un curset complex, no creguiz -em repetia-. L'impartirà un tècnic d'informàtica que ha estat format als Ezzatz Unitz, el paradiz occidental de la tecnologia.

I em deixava el cap com un bombo amb les seves explicacions sobre la matèria, fent ostentació de la seva formació en el camp informàtic, aconseguint avorrir-me esplendorosament. La vaig deixar a la porta i em va fer-li prometre que la vindria a recollir al migdia. Volia aprofitar el matí per passejar una estona gaudint de la magnífica temperatura d'aquella tardor. Vaig comprar-me un conjunt de punt preciós i, en sortir de la tenda vaig veure que a la secció d'home hi tenien

una corbata com la que tu portaves el dia que et vaig veure a la benzinera. No vaig poder-ho evitar: al cap de cinc minuts tornava a travessar la porta de l'establiment amb la teva corbata embolicada per a regal. La vaig destapar mentre feia el vermut en una de les meves terrasses preferides, i no sé si va ser el martini blanc o el tacte de la seda entre els meus dits el que em va marejar agradablement. La corbata em retornava a tu, m'ajudava a evocar el moment precís quan vas fer-me estremir tota, era un ressort miraculós que em transportava al meu plaer secret. Tanmateix penso que la gent deuria creure que em faltava un bull perquè aixecava el meu preciós tresor enlaire i l'orientava per tal que oscil·lés al vent, intentant imitar el gest que tenia quan rodejava el teu coll i tornava de tant en tant, com un ocell, a arraulir-se al teu pit, prominent sota la camisa que imaginava tan suau. Vull confessar-te que havia somniat que jo et despullava, una gosadia que era incapaç d'iniciar desperta. No te'm podia treure del cap així que, per vergonya i glòria meva, el somni tornava nit rera altra i començava per la corbata. Primer t'afluixava el nus i anava desabotonant-te fins a trobar el teu pit. Llavors hi recolzava la cara i feia baixar lentament les mans per la teva esquena. Quan topava amb els pantalons en resseguia el cinturó fins a la civella, que deslligava diligentment però el que més ràbia em feia era que just quan arribava a la bragueta no sabia seguir i m'atabalava tant que em despertava neguitosa. Suposo que a hores d'ara no t'estranyaràs, ja vas descobrir que jo no en sabia res de sexe. Els homes amb els que havia estat m'ho feien tot ells. No havia après a sentir, només havia perdut la virginitat un vespre d'estiu a la muntanya... Pel què fa a la resta seguia sent una fleuma incapaç de prendre cap iniciativa al llit i molt menys amb tu. Per això suposo que estava prou bé, per començar, aquella mena de masturbació via corbata.

Les campanes van desvetllar-me i vaig haver de córrer a parar un taxi que sortia just del semàfor.

Gairebé caic fulminada a terra quan vaig veure que d'entre totes les persones que habiten la populosa Ciutat Comtal, la Maria Encarnació parlava justament amb tu. No duies corbata. Ella xerrava pels descosits i va trigar encara a veure'm. Vaig quedar-me palplantada a la vorera del davant; si em punxen no em treuen ni una gota de sang. Tan bon punt la Maria Encarnació es va adonar que hi era, va acomiadar-te sense massa contemplacions. Amb cara d'enfadada va creuar el carrer i va endinyar-me:

-Noia, tinc una gana! Haz vingut vint minutz tard. On eretz? Afanyem-noz o no enz donaran dinar...Però què et paza? No et trobez bé? Per què faz aquezta cara?

-No em passa res... Però, digues, digues, amb qui parlaves? -vaig aconseguir d'articular. I així vaig saber que tu eres l'eminença vinguda d'Amèrica que t'encarregaves de donar el curset, entre d'altres, a la inaguantable Maria Encarnació que gaudia del privilegi tan envejable d'estar amb tu sis hores cada matí durant quinze dies, que sabia com era la teva veu i quina olor feies!, que havia parlat amb tu!!, que potser t'havia tocat!!! Vaig estar a punt de caure a terra i morir-me, però probablement la veu impertinent de la Maria Encarnació, que furgava per entre les meves bosses, va retenir-me:

-A veure que t'haz comprat? I ara, una corbata! Que és per a tu? Uz veztuu d'una manera tan eztranya a aquezta ciutat.

Els fets que lliguen aquest fortuit encontre amb el nostre posterior al local de moda que a tu tan t'agrada, són fàcils d'endevinar. Com pots suposar, el migdia següent, quan vas haver acabat les classes, vaig seguir-te fins al restaurant on vas dinar i d'allí a casa teva. Em calia moure'm, si actuava no me n'adonava de l'obsessió que tenia per tu. La Maria Encarnació m'havia fet saber, entre elogis a la teva sapiència, com et deies, per això vaig sentir-me pletòrica de felicitat quan vaig localitzar el teu nom i cognoms ocupant en solitari la tarja de la bústia del tercer segona. Muntava guàrdia a la teva porta cada dia després de treballar. De vegades et veia arribar, d'altres albirava una llum càlida a la teva finestra i un parell de cops vaig constatar que no duies una vida tan aïllada, donat que van tocar-me tres quarts de tretze esperant en va que marxés una noia d'un físic espectacular que et visitava. El que més em molestava era que s'assemblava moltíssim a la noia de la benzinera i, naturalment, que es quedava a dormir amb tu. I doncs, què volia ja sabia que no estaven a punt de beatificar-te, l'únic que em consolava és que *ella* no tenia les claus de casa teva, perquè havia de picar pel porter automàtic. Aquest detall em feia aventurar felicitat que potser la relació que manteníeu no era tan seriosa. En fi, m'allunyava fantasiejant que era jo qui et preparava l'esmorzar l'endemà al matí abans que sonés el despertador, però quan sonava el meu propi, prou feina tenia per aixecar-me. Abans que acoseguís obrir un ull endevinava la Maria Encarnació al llindar de la porta de la meva cambra, perfectament vestida i perfumada, instigant-me a llevar-me i acomiadar-se mecànicament, just abans de sortir per anar a trobar-te. L'odiava amb tota la meva ànima.

Per les meves activitats detectivesques vaig descobrir la teva afició a freqüentar aquesta mena d'antros nocturns. Coneixies tots els guàrdies de seguretat i no trigaven gens a obrir-te un cop t'havien entrellucat per l'espíell. L'ordre podia alterar-se però sempre anaves a acabar la festa allà mateix, que era -tot s'ha de dir- el de pitjor reputació de la llista. Mai no havia entrat a llocs així. Havia sortit de nit, és clar, però, pel que he

vist, anava a discoteques molt convencionals, com a màxim potser a algun pub fosc on fer manetes i més coses, malgrat que sempre acabava avorrint-me i sospito que el noi que m'acompanyava també; jo mai no aconseguia sentir-m'hi còmode. Suposo que duïa una vida excessivament condreta. Morta de por i de vergonya, vaig decidir que aniria a esperar-t'hi el dissabte a la nit. Feia una setmana que havia acabat el curset i no em volia arriscar a que marxessis de nou qui sap a on. Hagués preferit que algú m'hi acompanyés, però d'altra banda, si anava sola tenia més possibilitats que em dirigissis la paraula. La resta de la història ja la coneixes.

Han passat més de cinc mesos des d'aquella nit que no es pot dir que fos perfecte. Quan vem sortir plovia molt perquè es veu que la gota freda seguia assetjant-nos, i vem haver d'agafar un taxi. No et pots imaginar el sabor del triomf a la meua boca quan vas fer-lo aturar davant del portal de casa teva. Jo mateixa em vaig traïr quan vaig córrer a aixoplogar-m'hi, però havies begut massa per parar-hi esment. Fins aleshores només havia rebut de tu un lleu petó als llavis que m'havia fet perdre els sentits. Em duïes boja, ansiava el teu contacte però no gosava tocar-te, si bé que tenir-te aprop em marejava. Volia estar sola amb tu, per això vaig accedir tan depressa a acompanyar-te a casa. Vas tancar la porta al teu darrere i, després de treure't l'abric, vas sacsejar enèrgicament el cap fent que del teu cabell sortissin un munt de gotes d'aigua. Algunes van arribar a mullar-me la cara i vem riure.

Tot això m'excitava. Tenies un cos magnífic i els teus gests em resultaven molt atractius. Però quan vas prendre'm per la cintura i vas conduir-me fins al llit que presidia la teua cambra va agafar-me un no sé què. Un pànic horrorós va apoderar-se de mi; de sobte vaig pensar que m'havia equivocat, que no era això en absolut el que jo volia. Em vaig posar rígida com el pal d'un escombra, les paraules que em murmuraves a cau d'orella no servien de res, ni tampoc la destresa de les teves carícies. Plorava, com una nena petita, primer molt fluixet i després a raig, sense aturador possible. Em vas mirar amb els ulls estranyats i em sembla que ho vas entendre tot. Jo, per si un cas, entre sanglots, t'explicava la meua història amorosa, per a que te n'adonessis que per a mi eres excepcional, diferent, i que tot això m'espantava. T'havia fet creure que jo anava buscant un pla per aquella nit, però no era cert, jo era incapaç de proposar-me sortir a lligar i menys en un lloc com aquell. No deies res. S'ha de dir que la teva reacció va ser molt dolça. Vas acabar de despullar-me i vas posar-me un pijama que havies tret de l'armari. Recordo que m'agradava l'olor que feia i el tacte que tenia. Després, vas abraçar-me i em vas dir que provés d'adormir-me. Entre sanglots repetia una i altra vegada que em sabia greu. Em feia molta

vergonya tot el que havia passat. No vaig gosar explicar-te la història des del principi: prou patètica era la confusió com perquè a sobre sabessis que no havia estat una casualitat sinó fruit de la meua tenacitat que anés a tocar-te aquella nit la loteria. Tenia por que em rebutgessis i, és cert que era incapaç de fer l'amor amb tu, però no volia pas que em deixessis d'abraçar. Com que no portaves res de roba, m'atribolava potser encara més i, tot i que estava cansadíssima, em va costar una mica que el son em vencés. Probablement quan vaig adormir-me encara somiquejava, plena de mocs i paraules de disculpa.

L'endemà al matí vas ser tu qui em va portar l'esmorzar el llit. Va despertar-me l'olor de cafè i immediatament vas aparèixer dins d'un barnús i amb una safata plena de suculències a les mans. T'havies dutxat i feies molt bona cara. Moltes vegades hem recordat aquesta escena. Parlar-te de bestieses mentre esmorzàvem, va fer que poc a poc em descuidés de la meua impostura i vaig començar a sentir-me bé amb tu, per primer cop, perquè podia ser jo mateixa i m'havia oblidat d'imitar el prototipus de dona que jo creia que t'agradava. La por que et tenia va desaparèixer; per això aquell matí vaig començar a aprendre a estimar el teu cos. Vaig ser jo qui et va buscar aquesta vegada, escolant-me entre el barnús i la teva pell. La claror del sol que es filtrava per les cortines ens ofería una llum ideal per al matís i tu em vas desvetllar el que mai no imaginava que pogués sentir. Va ser absolutament perfecte.

La nostra història ha durat cinc mesos i disset dies. A partir d'aquell diumenge saps que no hi he posat cap reserva. Amb tu he après a sentir, a buscar el plaer, a parlar amb el cos. He pogut descobrir igualment la mesura del meu amor (i la manca de mesura) per tal de saber què vull i no confondre'm ni confondre ningú. L'espectacle que et vaig fer a tu no el tornaré a oferir mai més, t'ho ben juro.

Fa dues setmanes, mentre tu eres a Frankfurt, algú va tocar el timbre de la porta del teu pis. Jo hi havia anat per manllevar-te un llibre, m'agradava llegir llibres teus perquè eren plens de notes i hi havia frases que subratllaves. Era una manera d'estar amb tu quan em faltaves, una manera prou íntima com perquè no permetés a ningú destorbar-me. No volia obrir, vaig pensar que m'intentarien vendre la imitació de qualsevol objecte inútil que sortís a la teletenda, o bé m'endossarien una enquesta de mil preguntes sobre l'avortament, l'eutanasia, l'adopció en parelles homosexuals, la sida o l'última revolució de sabons concentrats per a la rentadora. Com que insistien vaig optar per resoldre-ho i no et pots imaginar la meua sorpresa quan vaig trobar-me al davant la noia de la benzina. Portava un altre pentinat, però la vaig reconèixer de seguida.

Ella, en canvi no semblava tenir ni idea de qui era jo. Va preguntar per tu, una mica sorpresa. Li vaig dir que no hi eres però la vaig fer entrar: calia que esbrinés que coi hi feia aquella allà, ara era jo qui tenia la paella pel mànec.

Quan em va dir que era la teva germana se'm va caure l'ànima als peus i no et sé dir ben bé per què. Em vaig sentir ridícula. En realitat ella va mostrar-se molt agradable, va contar-me coses del teu pare i de la teva mare, històries de la vostra infantesa de la qual tu mai no m'he n'havies explicat res.

Del que vaig sentir després, un cop ella ja era fora i novament em trobava sola, només puc dir-te que en el meu interior semblava haver-se produït un daltabaix terrible, com si tot s'hagués desplaçat del lloc que ocupava i fos allà, sí, però jo no pogués reconèixer-me en la imatge que de mi mateixa em retornaven. La melangia va anar-se apoderant lentament de la meva ànima, sense que jo pogués descabdellar-ne el motiu.

Quan vas tornar d'Alemània et vaig rebre amb una alegria que no era fingida, malgrat que immediatament vaig adonar-me del fet aterridor: ja no sentia la passió d'abans, un tel amortidor s'interposava implacable entre nosaltres, ablanint la intensitat de tots els afectes. Era com si l'amor se m'hagués mort de la mateixa manera que em va néixer i no tinc cap explicació coherent, no me la demanis. T'asseguro que ningú no pot plorar com jo he plorat i endevino que el dolor que m'affligeix ha de créixer encara. Ets el millor que m'ha passat a la vida, i, en canvi, sé que he de deixar-te. No vull presenciar l'agonia despietada que acompanya la desaparició de l'amor i la seva posterior putrefacció. Prefereixo retenir-te com et tinc encara, com ara, mentre t'escric puc recrear-te.

Ahir va dur-me citar-te a l'aeroport la voluntat d'explicar-t'ho tot. No fujo, t'ho asseguro, no vull que pensis això ni per un instant. Només penso estar-me aquesta setmana de vacances a fora, tota sola, perquè sento que un mar s'agita dins meu i que la roda immensa que mou la meva vida ha començat a girar veloçment. Ara sé el que vull; com tantes altres coses t'ho dec a tu. Per això m'exigia ser jo mateixa qui et fés saber directament el que em passa i, sobretot no volia marxar sense agrair-te tot el que m'has ajudat a descobrir. Però, davant teu, contemplant-te, les paraules no em sortien per la boca i vaig acabar entaforant-me dins la meva closca protectora. Per això m'he decidit a escriure't ara aquestes ratlles, perquè vull que sàpigues que sento que t'he estimat de debò, que el desig era desig i no curiositat o només el pagament d'un deute antic amb mi mateixa, un compromís que el meu cos va reclamar a crits i va restablir fonent-se amb tu, amb aquest cos teu que tant estimo. Aquest és un dels nous temors: sospito que si torno a veure't voldré retrobar-te, recórrer la geografia més o menys

accidentada de la teva pell. Què hi ha de més profund que la pell? Com veuràs, compto amb tu per a tot...

Sí, riu, vull que somriguis quan pensis en mi, encara que sigui per fume't del mar de dubtes d'aquella dona que va desemascarar a través teu el rostre vertader del seu propi desig... I era un rostre de dona. Gràcies per tot, Marina. Mai no t'oblidaré.

Susana